Zbirka odločb sodne prakse

SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 3. septembra 2014*

„Ničnostna tožba — Vpis v register zaščitenih geografskih označb — ‚Gouda Holland' — Neobstoj pravnega interesa — Neobstoj neposrednega nanašanja — Nedopustnost"

V zadevi T-113/11,

Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV s sedežem v Berlinu (Nemčija), ki jo zastopata M. Loschelder in V. Schoene, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala G. von Rintelen in M. Vollkommer, nato M. von Rintelen in F. Jimeno Fernández, zastopnika,

tožena stranka,

ob intervenciji

Kraljevine Nizozemske, ki jo zastopajo C. Wissels, J. Langer, M. Noort, B. Koopman in M. Bulterman, zastopniki,

ter

Nederlandse Zuivelorganisatie s sedežem v Zoetermeerju (Nizozemska), ki jo zastopajo P. van Ginneken, F. Gerritzen in C. van Veen, odvetniki,

intervenientki,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Uredbe Komisije (EU) št. 1122/2010 z dne 2. decembra 2010 o vpisu imena v register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb (Gouda Holland (ZGO)) (UL L 317, str. 22),

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

v sestavi S. Frimodt Nielsen, predsednik, F. Dehousse (poročevalec) in A. M. Collins, sodnika,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

* Jezik postopka: nemščina.

Sklep

Dejansko stanje

1 Komisija Evropskih skupnosti je 1. marca 2008 objavila vlogo za registracijo v smislu člena 6(2) Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (povzetek objavljen v UL C 57, str. 39). Ta vloga za registracijo, ki jo je predložila Nederlandse Zuivelorganisatie (v nadaljevanju: NZO), pri Komisiji pa jo je vložila Kraljevina Nizozemska, se je nanašala na vpis zaščitene geografske označbe (v nadaljevanju: ZGO) „Gouda Holland“ v register.

2 Tožeča stranka, Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV, je 26. junija 2008 vložila izjavo o ugovoru registraciji zadevne ZGO pri nemških organih v skladu s členom 7(2) Uredbe Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12).

3 Tožeča stranka se je v okviru te izjave o ugovoru predstavila kot poklicno združenje proizvajalcev in distributerjev gavde, katerega člani so bila podjetja, ki so leta 2007 prodala 169.550 ton gavde (116.664 ton iz lastne proizvodnje). V podporo svoji izjavi o ugovoru je med drugim navedla, da registracija imena „Gouda Holland“, ker ni natančne opredelitve, ogroža uporabo generičnega imena „gavda“.

4 Zvezna republika Nemčija je 18. julija 2008 pri Komisiji vložila izjavo o ugovoru registraciji zadevne ZGO. Izjava o ugovoru tožeče stranke z dne 26. junija 2008 (točka 2 zgoraj) je bila priložena k izjavi o ugovoru Zvezne republike Nemčije.

5 Komisija je 4. novembra 2008 Kraljevini Nizozemski sporočila, da je ugovor, ki ga je vložila Zvezna republika Nemčija, dopusten. Prav tako je pozvala Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nemčijo, naj se ustrezno posvetujeta, da bi dosegli dogovor, v smislu člena 7(5) Uredbe št. 510/2006.

6 Kraljevina Nizozemska je 29. maja 2009 Komisiji sporočila, da z Zvezno republiko Nemčijo nista uspeli doseči dogovora.

7 Komisija je 2. decembra 2010 sprejela Uredbo (EU) št. 1122/2010 o vpisu imena v register zaščitenih označb porekla in zaščitenih geografskih označb (Gouda Holland (ZGO)), UL L 317, str. 22, v nadaljevanju: izpodbijana uredba). Specifikacija zadevne ZGO med drugim določa, da sir „Gouda Holland“ proizvajajo na Nizozemskem iz kravjega mleka, ki ga pridobivajo na nizozemskih mlečnih kmetijah (točka 4.2 specifikacije).

Postopek in predlogi strank

8 Tožeča stranka je 23. februarja 2011 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

9 Z odločbo z dne 19. aprila 2011 je bila ta zadeva dodeljena prvemu senatu Splošnega sodišča.

10 S sklepoma predsednika prvega senata Splošnega sodišča z dne 8. novembra 2011 je bila Kraljevini Nizozemski in NZO dovoljena intervencija v podporo predlogom Komisije.

11 Z odločbo z dne 31. januarja 2013 je bila zadeva dodeljena novemu sodniku poročevalcu.

12 Po spremembi sestave senatov Splošnega sodišča je bil sodnik poročevalec razporejen v šesti senat, ki mu je bila posledično dodeljena ta zadeva.

13 V okviru ukrepov procesnega vodstva je Splošno sodišče 15. novembra 2013 pozvalo stranke, naj odgovorijo na nekatera vprašanja. Zlasti je strankam zastavilo vprašanja o pogoju dopustnosti tožbe v zvezi s pravnim interesom tožeče stranke. Stranke so se na to zahtevo odzvale v za to določenem roku.

14 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— izpodbijano uredbo razglasi za nično;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

15 Komisija, Kraljevina Nizozemska in NZO Splošnemu sodišču predlagajo, naj:

— tožbo zavrne;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

16 Splošno sodišče lahko v skladu s členom 113 Poslovnika Splošnega sodišča kadar koli po uradni dolžnosti in po opredelitvi strank preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda. Ta odločitev se sprejme pod pogoji, določenimi v členu 114(3) in (4) navedenega poslovnika.

17 Splošno sodišče v obravnavanem primeru meni, da ima dovolj informacij iz dokumentov spisa, da odloči, ne da bi nadaljevalo postopek.

18 Najprej je treba poudariti, da ker je tožeča stranka združenje, lahko načeloma vloži ničnostno tožbo, le če dokaže določene posebne okoliščine, predvsem postopkovne, ali če so člani, ki jih zastopa, ali nekateri od njih v takem položaju, da bi lahko vložili dopustno tožbo (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 12. decembra 1996 v zadevi AIUFFASS in AKT proti Komisiji, T-380/94, Recueil, str. II-2169, točka 50; sklepa Splošnega sodišča z dne 29. aprila 1999 v zadevi Unione provinciale degli agricoltori di Firenze in drugi proti Komisiji, T-78/98, Recueil, str. II-1377, točka 36, in z dne 14. februarja 2012 v zadevi Federcoopesca in drugi proti Komisiji, T-366/08, neobjavljen v ZOdl., točka 34).

19 Komisija, Kraljevina Nizozemska in NZO menijo, da tožba ni dopustna, ker ni pravnega interesa niti procesnega upravičenja tožeče stranke ali njenih članov.

20 Tožeča stranka trdi, da je tožba dopustna. Prvič, navaja, da se varstvo, podeljeno zadevni ZGO, ker v izpodbijani uredbi ni jasne opredelitve glede tega, nanaša na dva elementa, ki sestavljata zaščiteno ime, vključno z izrazom „Gouda“. Gospodarske dejavnosti članov tožeče stranke naj bi bile torej ogrožene. Drugič, zaradi izpodbijane uredbe naj bi nastala nevarnost, da bi se lahko nekatere embalaže, na katerih bi bil naveden izraz „Gouda“ skupaj z ilustracijami, ki bi spominjale na Kraljevino Nizozemsko, obravnavale, kot da so v nasprotju z Uredbo št. 510/2006. Tretjič, tožeča stranka izpostavlja dejstvo, da podjetja, ki so dejavna v mlečnem sektorju, ne morejo več prodajati mleka, proizvedenega v Nemčiji, za proizvodnjo sira Gouda Holland. Pri tem naj bi šlo za oviro gospodarskim dejavnostim članov tožeče stranke. Četrtič, tožeča stranka navaja lastni interes, ki izhaja iz dejstva, da je Komisija v tej zadevi zavrnila njen ugovor. Petič, v odgovoru na ukrepe procesnega vodstva tožeča stranka trdi, da ima pravni interes, ker so zaradi izpodbijane uredbe njeni člani izpostavljeni nevarnosti pregona zaradi uporabe izraza „Gouda“, in ker imajo proizvajalci, ki imajo pravico uporabljati označbo kakovosti v zvezi z zadevno ZGO, konkurenčno prednost v razmerju do njenih članov.

21 V skladu z ustaljeno sodno prakso je ničnostna tožba dopustna, če ima fizična ali pravna oseba, ki je vložila tožbo, interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Ta interes mora biti obstoječ in dejanski ter se presoja na dan vložitve tožbe (sodbi Sodišča prve stopnje z dne 14. aprila 2005 v zadevi Sniace proti Komisiji, T-141/03, ZOdl., str. II-1197, točka 25, in z dne 20. septembra 2007 v zadevi Salvat père & fils in drugi proti Komisiji, T-136/05, ZOdl., str. II-4063, točka 34).

22 Tak interes obstaja, kadar ima lahko sama razglasitev ničnosti tega akta pravne posledice oziroma, v skladu z drugo opredelitvijo, kadar lahko rezultat pravnega sredstva osebi, ki ga je vložila, prinese korist. (glej v tem smislu sodbo z dne 28. septembra 2004 v zadevi MCI proti Komisiji, T-310/00, ZOdl., str. II-3253, točka 44 in navedena sodna praksa).

23 Poleg tega mora tožeča stranka predložiti dokaz za svoj pravni interes (sklep predsednika drugega senata Sodišča z dne 31. julija 1989 v zadevi S. proti Komisiji, 206/89 R, Recueil, str. 2841, točka 8; sklepa Splošnega sodišča z dne 30. aprila 2003 v zadevi Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke proti Komisiji, T-167/01, Recueil, str. II-1873, točka 58, in z dne 15. maja 2013 v zadevi Post Invest Europe proti Komisiji, T-413/12, neobjavljen v ZOdl., točka 23).

24 Poleg tega je treba spomniti, da pogoj, ki je določen v členu 263, četrti odstavek, PDEU, in sicer da se mora odločba, ki je predmet tožbe, nanašati neposredno na fizično ali pravno osebo, zahteva med drugim, da izpodbijani ukrep neposredno učinkuje na pravni položaj posameznika.

25 Prvič, glede okoliščine, ki jo navaja tožeča stranka, in sicer da so dejavnosti njenih članov ogrožene, ker izraza „Gouda“ ni več mogoče prosto uporabljati, je treba poudariti, da člen 1 izpodbijane uredbe določa:

„Ime iz Priloge I k tej uredbi se vpiše v register.

Ne glede na prvi odstavek se lahko ime „Gouda“ še naprej uporablja na ozemlju Unije, če se upoštevajo veljavna načela in pravila iz pravnega reda Unije.“

26 V uvodni izjavi 8 izpodbijane uredbe je pojasnjeno, da se „[v] skladu z drugim pododstavkom člena 13(1) Uredbe […] št. 510/2006 […] lahko izraz „Gouda“ še naprej uporablja, če se upoštevajo veljavna načela in pravila iz pravnega reda Unije“.

27 Člen 13(1), drugi pododstavek, Uredbe št. 510/2006, na katerega se sklicuje uvodna izjava 8 izpodbijane uredbe, določa, da „[k]adar registrirano ime vsebuje ime kmetijskega proizvoda ali živila, ki se šteje za generično, uporaba tega generičnega imena na ustreznih proizvodih ali živilih ni v nasprotju s točkama (a) ali (b) prvega pododstavka“.

28 Nazadnje, v točki 4.8 povzetka specifikacij zadevne ZGO, ki je v prilogi k izpodbijani uredbi, je navedeno, da bo zlasti zaradi uporabe imena „Gouda Holland“ potrošniku jasno, da se sir Gouda Holland razlikuje od „ostalih sirov gavda“.

29 Iz zgoraj navedenega izhaja, da izpodbijana uredba jasno določa, da se lahko ime „Gouda“ še naprej uporablja, zlasti za prodajo sirov, če se upoštevajo veljavna načela in pravila iz pravnega reda Evropske unije.

30 Zato morebitna razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v zvezi s tem ne bi prinesla nobene koristi za člane tožeče stranke (glej v tem smislu v zvezi z drugo ZGO sklep Unione provinciale degli agricoltori di Firenze in drugi proti Komisiji, točka 18 zgoraj, točka 33). Ti bodo še vedno lahko uporabljali ime „Gouda“ in bodo v vsakem primeru morali še naprej upoštevati veljavna načela in pravila iz pravnega reda Unije.

31 Poleg tega izpodbijana uredba, zato ker določa, da se lahko ime „Gouda“ uporablja še naprej za prodajo sirov, nima neposrednih učinkov na pravni položaj članov tožeče stranke (glej v tem smislu v zvezi z drugo ZGO sodbo Sodišča z dne 2. julija 2009 v zadevi Bavaria in Bavaria Italia, C-343/07, ZOdl., str. I-5491, točke od 41 do 45).

32 V zvezi z okoliščino, ki jo navaja tožeča stranka kot odgovor na ukrepe procesnega vodstva, in sicer da so njeni člani zaradi izpodbijane uredbe izpostavljeni nevarnosti tožb zaradi uporabe izraza „Gouda“, je treba spomniti, da se tožeča stranka ne more sklicevati na prihodnje in negotove pravne položaje, da bi utemeljila interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 18. marca 2010 v zadevi Forum 187 proti Komisiji, T-189/08, ZOdl., str. II-1039, točka 84 in navedena sodna praksa).

33 V tem okviru je o obstoju pravnega interesa mogoče sklepati iz obstoja resnične nevarnosti, da bi se z vložitvijo tožb vplivalo na pravni položaj tožeče stranke ali tudi iz tega, da nevarnost vložitve tožbe dejansko obstaja na dan vložitve tožbe pri sodišču Unije (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 22. oktobra 2008 v združenih zadevah TV 2/Danmark in drugi proti Komisiji, T-309/04, T-317/04, T-329/04 in T-336/04, ZOdl., str. II-2935, točka 79 in navedena sodna praksa).

34 V tej zadevi je dovolj poudariti, da je tožeča stranka samo navedla trditve v zvezi s tem, ne da bi predložila kakršen koli dokaz, da je zatrjevana nevarnost resnična oziroma da dejansko obstaja na dan vložitve tožbe. Zato je treba to trditev zavrniti.

35 Drugič, v zvezi z okoliščino, da bi zaradi izpodbijane uredbe nastala nevarnost, da bi se lahko nekatere embalaže, na katerih bi bil naveden izraz „Gouda“ skupaj z ilustracijami, ki bi spominjale na Kraljevino Nizozemsko, obravnavale, kot da so v nasprotju z Uredbo št. 510/2006, je treba navesti, da tožeča stranka tudi tu zgolj navaja trditve, ki pa ne dokazujejo, da je zatrjevana nevarnost resnična ali da dejansko obstaja na dan vložitve tožbe.

36 Poleg tega pravo Unije ne dovoljuje, da bi etikete na živilu lahko zavajale potrošnika, med drugim v zvezi s poreklom ali izvorom tega živila (glej v zvezi s tem splošno načelo, določeno v členu 16 Uredbe (ES) št. 178/2002 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2002 o določitvi splošnih načel in zahtevah živilske zakonodaje, ustanovitvi Evropske agencije za varnost hrane in postopkih, ki zadevajo varnost hrane (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 6, str. 463), glej prav tako bolj specifično člen 2(1)(a)(i) Direktive 2000/13/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. marca 2000 o približevanju zakonodaje držav članic o označevanju, predstavljanju in oglaševanju živil (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 5, str. 75)).

37 Tožeča stranka je v svojem odgovoru na ukrepe procesnega vodstva poleg tega priznala, da skušajo določbe iz točke 36 zgoraj „preprečiti, da bi se potrošnika zavajalo še posebej z uporabo izraza ‚Gouda‘ s sklicevanjem [na Nizozemsko]“.

38 Iz tega sledi, da razglasitev ničnosti izpodbijane uredbe v zvezi s tem ne bi prinesla nobenih koristi članom tožeče stranke, ker taka razglasitev ničnosti ne bi ukinila obveznosti, ki obstaja na podlagi prava Unije, da se potrošnika ne sme zavajati glede porekla ali izvora živil (glej v tem smislu v zvezi z že obstoječo pravno obveznostjo sklep Splošnega sodišča z dne 3. julija 2007 v zadevi Commune de Champagne in drugi proti Svetu in Komisiji, T-212/02, ZOdl., str. II-2014, točka 132).

39 Tretjič, argument, da so gospodarske dejavnosti članov tožeče stranke ovirane, ker podjetja v mlečnem sektorju ne morejo več prodajati mleka, proizvedenega v Nemčiji, za proizvodnjo sira Gouda Holland, temelji zgolj na nepodprtih trditvah. Natančneje, tožeča stranka je, ko je bila v zvezi s tem povprašana v okviru ukrepov procesnega vodstva, v bistvu priznala, da čeprav so njeni člani dejansko prodajali mleko na Nizozemsko, ni bilo mogoče natančno določiti, za kaj je bilo uporabljeno. Argument v zvezi s tem torej ne temelji na dejstvih.

40 Predlog tožeče stranke, ki ga je navedla v svojem odgovoru na ukrepe procesnega vodstva, da morajo Komisija in intervenientke predložiti dokaz, da nemško mleko, prodano na Nizozemsko, ni bilo uporabljeno za proizvodnjo gavde, je treba zavrniti, saj mora tožeča stranka dokazati svoj pravni interes.

41 Vsekakor je cilj tožeče stranke na podlagi člena 2 njenega statuta, da v interesu podjetij za predelavo mleka in mlečne izdelke, ki so njegovi člani, vodi in podpira postopke v sporih ali druge, ki zadevajo, med drugim, ugovarjanjem registraciji označb porekla na podlagi pravil Unije. Točka 3 poslovnika tožeče stranke, ki je bil sprejet po navedenem statutu, določa, da tožeča stranka „intervenira, samo če njeni člani vložijo zahtevo za registracijo ali za zavrnitev registracije“. V obravnavani zadevi ni sporno, da so člani tožeče stranke, ki so prek tožeče stranke vložili zahteve za zavrnitev registracije, proizvajalci ali distributerji gavde, kot izhaja iz izjave o ugovoru, vložene pri nemških organih, in iz predstavitve tožeče stranke v tožbi pred Splošnim sodiščem. Proizvajalci mleka, morebitni člani tožeče stranke, iz tega naslova niso ugovarjali registraciji zadevne ZGO. Iz tega sledi, da tožeča stranka nikakor ne more ukrepati pred Splošnim sodiščem, da bi zastopala interese nekaterih svojih članov, ki niso vložili zahteve za zavrnitev registracije zadevne ZGO.

42 Četrtič, argument tožeče stranke, da ima sama interes, ker je Komisija zavrnila njen ugovor, temelji na napačni premisi. Natančneje, iz listin v spisu jasno izhaja, da je Komisija ugotovila, da je samo Zvezna republika Nemčija, ne pa tožeča stranka, vložila dopusten ugovor (uvodna izjava 2 izpodbijane uredbe). Tožeča stranka te ugotovitve v tožbi ni izpodbijala. Poleg tega je Komisija pozvala samo Zvezno republiko Nemčijo, ne pa tudi tožeče stranke, naj začne ustrezna posvetovanja, da bi dosegla dogovor v smislu člena 7(5) Uredbe št. 510/2006. Komisija tožeče stranke torej ni priznala kot „zainteresirane stranke“ v smislu navedenega člena. Tožeča stranka te ugotovitve v tožbi ni izpodbijala. Glede na te elemente se tožeča stranka ne more sklicevati na dejstvo, da je Komisija v obravnavani zadevi zavrgla njen ugovor. Sicer pa je treba poudariti, da člen 7(2), drugi pododstavek, Uredbe št. 510/2006 določa, da lahko fizične ali pravne osebe, ki imajo upravičen interes in sedež ali stalno prebivališče v državi članici, ugovarjajo načrtovani registraciji, tako da vložijo ustrezno utemeljeno izjavo v navedeni državi članici v roku, ki omogoča ugovor v skladu z odstavkom 1 tega člena. Člen 7(1) Uredbe št. 510/2006 pa določa, med drugim, da „vsaka država članica“ lahko ugovarja načrtovani registraciji, tako da pri Komisiji vloži ustrezno utemeljeno izjavo. Iz tega v nasprotju s tem, kar v bistvu trdi tožeča stranka v svojih pisanjih, sledi, da fizične ali pravne osebe, ki imajo upravičen interes in sedež ali stalno prebivališče v državi članici, nimajo možnosti vložiti ugovora neposredno pri Komisiji (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 11. septembra 2007 v zadevi Honig-Verband proti Komisiji, T-35/06, ZOdl., str. II-2865, točka 51).

43 Petič, pri dejstvu, ki ga je tožeča stranka navedla v svojem odgovoru na ukrepe procesnega vodstva, da imajo proizvajalci, ki so upravičeni uporabljati označbo kakovosti v zvezi z zadevno ZGO, konkurenčno prednost v razmerju do njenih članov, gre spet zgolj za trditev, ki z ničimer ni podprta. Natančneje, tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, na podlagi katerega bi bilo mogoče šteti, da proizvodi njenih članov dejansko konkurirajo proizvodom, za katere se lahko uporablja zadevna ZGO, ali da imajo proizvodi, za katere tožeča stranka meni, da so konkurenčni, nujno korist od konkurenčne prednosti zaradi uporabe zgoraj navedene označbe.

44 Poleg tega iz Uredbe št. 510/2006 ni mogoče sklepati, da je bil njen namen dati konkurenčno prednost proizvajalcem, ki lahko uporabljajo ZGO. Predvsem je eden od ciljev Uredbe št. 510/2006, da uvede „enake konkurenčne pogoje“ za proizvajalce proizvodov, ki nosijo označbe porekla (uvodna izjava 6 navedene uredbe). Zato in ker ni podrobnejših dokazov je treba argument tožeče stranke zavrniti.

45 Poleg tega je treba poudariti, da izpodbijana uredba ne določa odvzema pravice, katere imetniki naj bi bili člani tožeče stranke, ampak podelitev nove pravice vsem gospodarskih subjektom, vključno s člani tožeče stranke, če to želijo, katerih proizvodi izpolnjujejo specifikacije, določene z navedeno uredbo. Zato je okoliščina, ki jo navaja tožeča stranka, čisto dejanska okoliščina, na podlagi katere ni mogoče

sklepati, da izpodbijana uredba kakor koli neugodno učinkuje na pravni položaj njenih članov (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 15. oktobra 2013 v zadevi Andechser Molkerei Scheitz proti Komisiji, T-13/12, neobjavljen v ZOdl., v pritožbenem postopku, točki 38 in 39).

46 Poleg tega okoliščina, na katero se sklicuje tožeča stranka, ni take vrste, razen v posebnih okoliščinah, da bi dokazovala, da je pogoj neposrednega nanašanja na navedene člane izpolnjen (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. decembra 1969 v združenih zadevah Eridania in drugi proti Komisiji, 10/68 in 18/68, Recueil, str. 459, točka 7; sklepa Splošnega sodišča z dne 18. februarja 1998 v zadevi Comité d'entreprise de la Société française de production in drugi proti Komisiji, T-189/97, Recueil, str. II-335, točka 48, in z dne 21. septembra 2011 v zadevi Etimine in Etiproducts proti ECHA, T-343/10, ZOdl., str. II-6611, točka 41). Zato in ob tem, da tožeča stranka ni zatrjevala posebne okoliščine, na podlagi zadevne trditve ni mogoče šteti, da bi se izpodbijana uredba neposredno nanašala na člane tožeče stranke.

47 Glede na vse navedeno je treba tožbo zavreči kot nedopustno.

Stroški

48 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki na predlog naloži plačilo stroškov. Tožeča stranka ni uspela, zato v skladu s predlogom Komisije poleg svojih stroškov nosi stroške Komisije.

49 Kraljevina Nizozemska v skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika nosi svoje stroške. Na podlagi člena 87(4), tretji pododstavek, Poslovnika NZO nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (šesti senat)

sklenilo:

1. **Tožba se zavrže kot nedopustna.**

2. **Schutzgemeinschaft Milch und Milcherzeugnisse eV nosi svoje stroške ter stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.**

3. **Kraljevina Nizozemska in Nederlandse Zuivelorganisatie nosita svoje stroške.**

V Luxembourgu, 3. septembra 2014.

Sodni tajnik
E. Coulon

Predsednik
S. Frimodt Nielsen